

Sygn. akt IV Ka 607/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło
Sędziowie	SO Barbara Gabrysz (spr.) SO Włodzimierz Przysłupski
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Bożeny Ławrowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2012 r.

sprawy **D. M. (M.) i M. J. (1) (J.)**

oskarżonych o przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 7 września 2012 r. sygn. akt II K 29/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku oskarżonego D. M. w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej

6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. M. utrzymuje w mocy,

III. zaskarżony wyrok w stosunku oskarżonego M. J. (1) utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 607/12

UZASADNIENIE

D. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od maja 2011 roku do 18 sierpnia 2011 roku w miejscowości J. oraz Z., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie groził M. G. pozbawieniem życia i uszczerbkiem na

zdrowiu, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb, przy czym opisanego czynu dopuścił się w ciągu niepełnych 4 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie, sygn. akt II K 1315/99 z dnia 31 maja 2000 roku, za takie samo przestępstwo umyślne, którą to karę odbył

w całości w okresie od dnia 18 grudnia 2006 roku do dnia 18 czerwca 2007 roku,

to jest o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i przy zastosowaniu art. 64 § 1 kk

II. w dniu 18 sierpnia 2011 roku w miejscowości Z., woj. (...), umyślnie dokonał uszkodzenia prawych drzwi rozsuwanych oraz słupka pomiędzy tymi drzwiami, a przednimi drzwiami od strony pasażera w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że rzucił w nie kamieniem, powodując wgniecenie karoserii i odpryski lakieru, gdzie wartość uszkodzonego mienia wyniosła 500 złotych na szkodę M. G.,

to jest o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

M. J. (1) został oskarżony o to, że:

III. w nocy 01 sierpnia 2011 roku w miejscowości J., woj. (...), dokonał uszkodzenia ciała K. P. w ten sposób, że uderzył wymienionego pięścią w twarz, w wyniku czego spowodował u niego obrażenia w postaci złamania kości nosowej i stłuczenia głowy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym opisanego czynu dopuścił się w ciągu niepełnych 2 miesięcy od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesznie, sygn. akt II K 45/08 z dnia 28 kwietnia 2008 roku, za takie samo przestępstwo umyślne, którą to odbył w całości w okresie od dnia 07 grudnia 2009 roku do dnia 06 czerwca 2011 roku,

to jest o przestępstwo z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

IV. w nocy 01 sierpnia 2011 roku w miejscowości J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1), M. S. (1) i nieletnim D. P. – objętym odrębnym postępowaniem – brał udział w pobiciu M. G., czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk w ten sposób, że uderzali go pięściami, przewrócili na ziemię, a następnie kopali po różnych częściach ciała, przy czym opisanego czynu dopuścił się w ciągu niepełnych 2 miesięcy od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesznie, sygn. akt II K 45/08 z dnia 28 kwietnia 2008 roku, za takie samo przestępstwo umyślne, którą to karę odbył w całości w okresie od dnia 07 grudnia 2009 roku do dnia 06 czerwca 2011 roku,

to jest o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z dnia 7 września 2012 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 29/12 uznał oskarżonych D. M. i M. J. (1) za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i za czyny te wymierzył im kary:

- oskarżonemu D. M. – za czyn I – na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn II – na podstawie art. 288 § 1 kk – 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonemu M. J. (1) – za czyn III – na podstawie art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk – 5 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn IV – na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk – 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wymierzone oskarżonym kary i wymierzył im kary łączne: oskarżonemu D. M. –

6 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu M. J. (1) – roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego D. M. obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. G. kwoty 500 zł.

Ponadto zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzył im opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżyli w całości oskarżeni M. J. (1) i D. M..

Oskarżony M. J. (1) zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść poprzez bezzasadne przyjęcie, że zebrane w sprawie dowody pozwalają na przypisanie winy oskarżonemu M. J. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie III i IV części wstępnej wyroku, pomimo że materiał dowodowy, zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonych i zeznania wszystkich świadków nie dają ku temu podstaw i przemawiają za uznaniem, iż oskarżony nie dopuścił się tych czynów,

2. obrazę przepisów postępowania, która ma wpływ na treść orzeczenia, przez rozstrzygnięcie wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości, jakie w sprawie istnieją jednoznacznie na niekorzyść oskarżonego M. J. (1), podczas gdy wyjaśnienia tego oskarżonego i zeznania świadków nie uzasadniają twierdzenia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa,

i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów mu zarzuconych ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony D. M. zarzucił wyrokowi:

- odnośnie czynu I:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść poprzez bezzasadne przyjęcie, że zebrane w sprawie dowody pozwalają na przypisanie winy oskarżonemu D. M. w zakresie zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I, pomimo że materiał dowodowy, zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonych i zeznania wszystkich świadków, nie dają ku temu podstaw i przemawiają za uznaniem, iż oskarżony nie dopuścił się tego czynu,

2. obrazę przepisów postępowania, która ma wpływ na treść orzeczenia, przez rozstrzygnięcie wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości, jakie w sprawie istnieją jednoznacznie na niekorzyść oskarżonego D. M., podczas gdy wyjaśnienia tego oskarżonego i zeznania świadków uzasadniają twierdzenie, że zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu z art. 190 § 1 kk

- odnośnie czynu z art. 288 § 1 kk:

rażącą niewspółmierność kary orzeczonej za czyn z art. 288 § 1 kk, tj. wymierzenie jej bez warunkowego zawieszenia wykonania

i nieuwzględnienie okoliczności łagodzących zaistniałych w przedmiotowej sprawie oraz konfliktu pomiędzy stronami, nadto faktu skazania pokrzywdzonego za przestępstwo popełnione tego samego dnia przeciwko oskarżonemu i jego rodzinie.

i stawiając te zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku,
- warunkowe zawieszenie wykonania kary 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyn z art. 288 § 1 kk na minimalny okres lub wymierzenie innej rodzajowo, łagodniejszej kary z warunkowym zawieszeniem,

- ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W przypadku gdyby Sąd jednak nie podzielił w/w zarzutów związanych z czynem I, z daleko idącej ostrożności, to w tym zakresie oskarżony zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za czyn opisany w punkcie I, tj. wymierzenie jej bez warunkowego zawieszenia wykonania i nieuwzględnienie okoliczności łagodzących zaistniałych w przedmiotowej sprawie oraz konfliktu pomiędzy stronami, nadto faktu skazania pokrzywdzonego za przestępstwo popełnione tego samego dnia przeciwko oskarżonemu i jego rodzinie, wniósł

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji i warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na minimalny okres lub wymierzenie innej rodzajowo, łagodniejszej kary z warunkowym zawieszeniem ewentualnie

o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Jedynie apelacja oskarżonego D. M. zasługuje na częściowe uwzględnienie. Zasadny jest jej zarzut rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności, z uwagi na jej bezwzględny charakter.

Pozostałe zarzuty obu apelacji są oczywiście chybione.

Odnosząc się do tych zarzutów obu apelacji, stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok nie jest obciążony mającym wpływ na treść wyroku błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, ani też takim naruszeniem prawa procesowego.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie budzą żadnych zastrzeżeń, są wynikiem swobodnej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów, dokonanej w zgodzie z wymogami stawianymi przez art. 4 i 7 kpk.

W sprawie nadto nie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości, które nakazywałyby stosować regułę *in dubio pro reo*, określoną w art. 5 § 2 kpk.

Ocena dowodów przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu wyroku jest pełna i trafna. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych.

Sąd Rejonowy uznając oskarżonego D. M. za winnego popełnienia przypisanych mu przestępstw, oparł się w szczególności na zeznaniach pokrzywdzonego M. G. i wspierających te zeznania zeznaniach świadków Z. B., M. C., K. P., P. R., K. T., J. Z., J. R., J. C., M. S. (2) i Ł. M..

Oparł się również na dowodach w postaci wyników protokołu oględzin samochodu i materiału poglądowego odnoszącego się do tej czynności.

Uznając zaś oskarżonego M. J. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów popełnionych przezeń w nocy z 31 lipca na 1 sierpnia 2011 r. – na szkodę M. G. i K. P., Sąd Rejonowy oparł się na dowodach osobowych w postaci w szczególności zeznań tych pokrzywdzonych, zeznań świadków, w szczególności P. L. (2), Z. L., K. L., M. M., P. K., M. K., K. G. i P. M. oraz dowodach w postaci dokumentacji lekarskiej i opinii sądowno-lekarskiej odnoszących się do obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego K. P..

Wymowa tych dowodów jest jednoznacznie oskarżonych obciążająca. Konsekwentność i rzeczowość zeznań pokrzywdzonych oraz ich potwierdzenie innymi dowodami w postaci zeznań licznych, bezstronnych świadków i dowodami w postaci wyników czynności oględzin i opinią sądowno-lekarską, istotnie czyni ich zeznania wiarygodnymi. Zasadnie też zeznania wskazanych wyżej świadków zostały ocenione jako wiarygodne.

Sąd Rejonowy dokonał też trafnej oceny wyjaśnień oskarżonych, oceniając je częściowo krytycznie i nie dając im przymiotu wiarygodności w części sprzecznej z dowodami uznanymi za wiarygodne. Absolutnie nie przekonują twierdzenia oskarżonych o innym przebiegu zdarzeń.

Sąd Rejonowy trafnie ocenił również tło konfliktu między pokrzywdzonym M. G. a oskarżonymi powiązаныmi rodzinnie z D. P. ur. (...), synem M. J. (2).

Odnosił się również do przestępczego zachowania się pokrzywdzonego M. G. w dniu 18 sierpnia 2011 r. w Z., za które ten został prawomocnie skazany wyrokiem wydanym w sprawie sygn. akt II K 1987/11 Sądu Rejonowego w Głogowie.

To przestępcze, naganne zachowanie pokrzywdzonego M. G. samo przez się nie czyni jego zeznań niewiarygodnymi, jak próbuje to wykazać apelujący, kwestionując trafność i pewność dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych.

Nie czyni tego również okoliczność, że pokrzywdzony ten złożył zawiadomienie o przestępstwie dnia 19 sierpnia 2011 r.

Zeznania pokrzywdzonych nie były jedynymi dowodami w sprawie. Zostały poparte zeznaniami świadków również nie będących znajomymi pokrzywdzonych i nie ujawniono żadnych okoliczności mogących wywołać wątpliwość co do ich bezstronności i wiarygodności.

Zauważyć również należy, że oskarżyciel publiczny, kierując się legitymacją procesową wynikającą z treści art. 60 § 1 kpk, władny jest wszcząć postępowanie z urzędu w każdej sprawie, jeżeli wymaga tego interes społeczny.

Reasumując, stwierdzić należy, że poczynione przez Sąd Rejonowy prawidłowe ustalenia faktyczne dostarczyły podstaw do przypisania oskarżonym przestępstw o kwalifikacji prawnej przyjętej w wyroku, a apelacje nie dostarczyły argumentów, które skutecznie mogłyby podważyć ustalenia Sądu Rejonowego.

Sposób zachowania się oskarżonych, przebieg i okoliczności poszczególnych zdarzeń i wywołane nimi skutki nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do trafności subsumpcji prawnej przypisanych oskarżonym występów, popełnionych w części w warunkach recydywy podstawowej i wielokrotnej.

Podzielając wnioski Sądu Rejonowego odnośnie sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie przypisanych im występów oraz ich kwalifikacji prawnej, Sąd Okręgowy podzielił też stanowisko tego Sądu w zakresie kar jednostkowych i kar łącznych wymierzonych oskarżonym, uznając jedynie, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego D. M. razi swą surowością z uwagi na jej bezwzględny charakter.

Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu D. M. kary jednostkowe 4 i 3 miesiące pozbawienia wolności i karę łączną w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Taki wymiar kary pozwala na warunkowe jej zawieszenie na podstawie art. 69 § 1 kk. Rozstrzygając o ostatecznej postaci kary celowej dla tego oskarżonego, rozważyć należy, czy istotnie oskarżony zasługuje na zastosowanie wobec niego tej instytucji.

Zasadnie apelujący wskazuje na okoliczności zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2011 r., w których to okolicznościach związanych z zakłóceniem miru domowego, artykułowaniem gróźb i uszkodzeniem drzwi przez pokrzywdzonego M. G., oskarżony D. M. działał w dużyh emocjach i zdenerwowaniu – dokonując uszkodzenia samochodu pokrzywdzonego.

Okoliczności towarzyszące temu zachowaniu się oskarżonego, a także upływ czasu od odbywania przezeń kary pozbawienia wolności, sytuacja osobista i rodzinna oskarżonego były tymi, które – w ocenie Sądu Okręgowego – pozwalają wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną co do zachowania się tego oskarżonego na przyszłość i przemawiają za daniem mu szansy orzeczeniem warunkowym, które w odniesieniu do oskarżonego D. M. spełni cele kary, o których mowa w art. 53 kk.

Inaczej przedstawia się sytuacja oskarżonego M. J. (1). Temu oskarżonemu Sąd wymierzył kary jednostkowe 5 i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a jako karę łączną rok pozbawienia wolności.

Oskarżony przypisanych mu występów dopuścił się w warunkach recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 kk. Wobec takiego zaś sprawcy zawieszenia wykonania kary nie stosuje się, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, a takie w przedmiotowej sprawie nie zachodzą. Nie zachodzą też żadne okoliczności łagodzące, jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy.

Oskarżony przypisanych mu występów dopuścił się wkrótce po zwolnieniu z zakładu karnego (zwolniony został z dniem 6 czerwca 2011 r.), działał w warunkach recydywy wielokrotnej, działał wspólnie z nieletnim i z użyciem intensywnej przemocy i okoliczności te istotnie świadczą o przestępczym zdeterminowaniu oskarżonego i jego zdemoralizowaniu.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. M. w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wobec zaś ewidentnej nietrafności zarzutów apelacji oskarżonego M. J. (1), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację na oczywście bezzasadną.

O zwolnieniu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk.